

Európai Regionális Szervezet

HÍRLEVÉL

2026. április 21.

ADHD a serdülőkorban – nemzetközi ADHS-kongresszus Hamburgban

„A serdülők nagyjából 6 százaléka érintett ADHD-ban, és a felüknél korlátozó, megterhelő tünetek maradnak fenn felnőttkorban is.” Ezzel a mondattal hívta meg az AG ADHS orvosi munkacsoport a német nyelvterület szakembereit a 3. Nemzetközi ADHS-kongresszusra, amelyet 2026. április 17. és 19. között rendeztek meg a hamburgi Bürgerhaus Wilhelmsburgban.

Miért éppen a serdülőkor?

A kongresszus központi témája – „AD(H)S in der Adoleszenz”, vagyis az ADHD a serdülőkorban – nem véletlenül került a középpontba. A szervezők érvelése szerint „éppen a serdülőkorban zajlanak a neuronális hálózatok lényegi átépülési folyamatai”, és a rendezvény célja az volt, hogy megmutassa a „sok buktatót, de egyben a lehetőségeket is, amelyek ebben az érzékeny szakaszban alakulnak ki”.

A háttérben egy számokkal alátámasztott ellátási szakadék áll. Egy német betegbiztosítói adatokon alapuló elemzés 15 éves, ADHD-diagnózissal élő fiatalokat követett hat éven át. Az eredményt az Ärzte Zeitung így foglalta össze: „21 éves korban már csak a fiatalok 31 százalékánál állt fenn a diagnózis” – noha a tünetek fennmaradása mintegy 50 százalékánál lenne várható. A gyógyszeres kezelés aránya még drámaibban esett: „Míg a 15 évesek 52 százaléka kapott ADHD-gyógyszereket, a 21 éveseknél az eredeti csoportnak már csak 6,6 százaléka.”

Ez volt a kongresszus mögötti valódi kérdés: hová tűnnek a 18 és 21 év közötti fiatalok az ellátásból, és mi történik velük utána?

Három nap, tíz workshop

A pénteki alapszemináriumok a szűréssel, a diagnosztikával és a terápiával foglalkoztak – külön szekcióban gyermekek és serdülők, felnőttek, illetve minden érdeklődő számára. Az esti ünnepi előadást Dieter Braus professzor tartotta „Betekintés a pubertáskori agyba: esélyek és kockázatok” címmel.

Szombaton három plenáris előadás következett – a felnőtté válás buktatóiról (Astrid Neuy-Lobkowicz), az ADHD, a szexualitás és a párkapcsolat viszonyáról (Daniel Schöttle), valamint az ADHD és a függőség kapcsolatáról (Martin Holtmann) –, majd két körben tíz párhuzamos workshop. Ezek témái jól mutatják, hol vannak a mindennapi gyakorlat fájó pontjai: halogatás, szer nélküli függőség, a medikáció finomhangolása, hormonhatások, terápiahűség, párkapcsolat, nem gyógyszeres kísérés.

Vasárnap az iskola szerepe (Fabian Grolimund), az alkalmazkodási zavarok (Wolfgang Retz) és a kutatási újdonságok (Wolfgang Kömen) zárták a programot.

Egy kongresszus, ahol az előadók ingyen léptek fel

A rendezvény egyik legfigyelemreméltóbb vonása a finanszírozása. Az AG ADHS a kongresszus után így fogalmazott: „Valamennyi előadó lemondott a tiszteletdíjáról, és ezzel tették egyáltalán lehetővé a kongresszust. Nekünk ajándékozzák a tudásukat és az idejüket!” Ennek megfelelően a részvételi díj is alacsony maradt: 100 és 250 euró között, három napra.

Az egyesület emellett szokatlan nyíltsággal, euróra pontosan tette közzé a nyolc szponzor hozzájárulását – összesen mintegy 21 ezer euró támogatást. Ez a fajta tételes átláthatóság az orvosszakmai rendezvények világában korántsem magától értetődő.

A német háttér

A témaválasztás pontosan illeszkedik a német adatokhoz. A DAK egészségpénztár 2026 augusztusában közzétett elemzése szerint a 18 év alattiak körében az új ADHD-diagnózisok száma 2024-ben 16 százalékkal nőtt: mintegy 202 ezer gyermek és serdülő kapott először diagnózist, és a 3–17 évesek 5,2 százaléka állt ADHD miatt orvosi ellátásban. A növekedés a lányoknál volt meredekebb, a legnagyobb ugrás pedig éppen a 10–14 évesek korcsoportjában történt.